

въпрѣки неутралитета си, като кло-
няли по вече на страната на съюз-
ниците, отколкото на французитѣ,
пуснали първитѣ въ града и имѣ прѣ-
дали моста на Рейнъ, като отказали
да направятъ това за послѣдните.
Тогава Тюреннъ се расположилъ
срѣщу Щрасбургъ задъ рѣчичката
Суфелъ, а съюзниците, безъ да до-
чакатъ присъединението на войскитѣ
на бранденбургския курфюрстъ, прѣ-
минали въ Щрасбургъ прѣзъ Рейнъ
и се расположили въ отбранител-
на позиция задъ рѣчичката Брейшъ
(Breishbach).

Лува, като обвинявалъ Тюренна
за гдѣто не въспрѣпятствувалъ на
съюзниците да влѣзатъ въ Елзасъ,
искалъ, щото армията му да отстѣпи
въ Лотарингия. Но Тюреннъ сполу-
чилъ да се оправдае прѣдъ Людови-
ка XIV и искалъ позволения му да
дѣйствува по собственни свои съобра-
жения, което и му било позволено.
Тогава Тюреннъ, като искалъ да и-
стика съюзната армия отъ Елзасъ, още
прѣди пристиганieto на войскитѣ на
бранденбургския курфюрстъ, атаку-
валъ я при Енцхаймъ. И въ това сра-
жение той употребилъ флангова ата-
ка, но — което е доста странно и
непонятно — избралъ за атака лѣ-
вото крило на съюзниците, тогазъ
когато дѣсното било по достѣпно
въ тактическо отношение и, ако би
атакувалъ него, би можалъ да отрѣ-
же съюзниците отъ Щрасбургъ. При
това Тюреннъ, като усилилъ дѣсното
си крило, отслабилъ центра и осо-
бенно лѣвото си крило до такава сте-
пень, че ако съюзниците бихж на-
паднали рѣшително тѣзи части отъ
бойния му рѣдъ, можали бихж да
разбиятъ Тюренна. Но тѣ употребили
главнитѣ си сили за да отблъснатъ
атаката на Тюренна и само съ единъ
слабъ отрядъ атакували лѣвото му
крило, тѣй че тѣзи атака нѣмала ни-
какъвъ успѣхъ.

Тѣй щото сражението при Енц-
хаймъ останало нерѣшено и стру-
вало само безполезна загуба на хора
и отъ двѣтъ страни. Слѣдъ това и
двѣтъ армии отстѣпили: француз-
ската къмъ Цабернъ, гдѣто се нами-
рали магазинитѣ ѝ, а съюзната къмъ
Щрасбургъ.

Въ срѣдата на октомврий бранден-
бургския курфюрстъ се присѣдинилъ
най послѣ къмъ съюзниците, силитѣ
на които тогава възлѣзли до 57.000
души (33.000 пѣхота и 24.000 кон-
ница). Но тѣ ни най малко не се въ-
сползвали отъ това прѣвѣсходство на
силитѣ си: сжщо, както и по напрѣдъ,
несъгласията и раздоритѣ раздѣ-
ляли генералитѣ имъ и тѣхнитѣ дѣй-
ствия били нерѣшителни или, по добръ
да се каже, силитѣ имъ стояли въ
пълно бездѣйствие. Тюреннъ, който
въ туй време сжщо получилъ под-
крѣпления, умѣлъ да се въсползва отъ
несъгласията и нерѣшителността на
противниците си и, най послѣ, само
съ едно лъжовно настѣпателно дви-
жение противъ послѣднитѣ прину-
дилъ ги да отстѣпятъ къмъ Щрас-
бургъ. Незадоволенъ обаче отъ това,
той искалъ съвсѣмъ да ги истика отъ
Елзасъ, за което получилъ отъ краля
позволение да изпълни съставения
отъ него съ тѣзи цѣль планъ за зим-
ни дѣйствия. Прѣди обаче да при-
стѣпи къмъ това, той се трудилъ да
доведе съюзниците въ заблуждение
и небрѣжностъ, и за туй расположилъ
войскитѣ си на зимни квартири между
Цабернъ и Хагенау, като показвалъ
съ това на глѣдъ, че ужъ отъ не-
гова страна дѣйствията въ тѣзи го-
дина били съвсѣмъ прѣкратени. Но
щомъ и съюзниците расположили
войскитѣ си на зимни квартири, на
общирното пространство отъ Бен-
фелденъ до Бефортъ, между вогез-
скитѣ планини и Рейнъ, тогава (въ
декемврий) Тюреннъ скрито прѣка-
ралъ главнитѣ си сили прѣзъ пла-